

Arrest

nr. 28 423 van 8 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat N. BERGMANS en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 november 2008 het Rijk binnen en diende op 18 november 2008 een asielaanvraag in. Op 11 maart 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit Gujranwala in de provincie Punjab. U bent soenniet en werd rond 2004 verliefd op een ahmadi-meisje, Taliba. U begon een relatie met haar maar haar familie was daartegen en wou dat u de relatie beëindigde. U werd meermaals door de familie van Taliba bedreigd. Begin september 2008 werd u aangehouden. Via uw broer die naar het politiekantoor was gegaan om informatie te bekomen hoorde u dat er een valse aanklacht tegen u was opgesteld wegens drugssmokkel. Na twee dagen werd u na tussenkomst door uw gemeenschap. Een aantal dagen na uw vrijlating werd u op weg naar huis door familie van uw vriendin beschoten. U bleef ongedeerd. Na dat incident stapte een broer naar het politiekantoor en kwam met het nieuws dat er een "FIR" tegen u was ingediend wegens ontvoering en verboden wapenbezit. U was ondertussen bij

uw grootmoeder en vernam daar het nieuws van dat "FIR". Uw oom diende eveneens klacht in tegen de broer van uw vriendin. U vreest uw onschuld niet te kunnen bewijzen omdat de broer van uw vriendin zelf bij de politie is en de politie in Pakistan corrupt is. Uiteindelijk werd besloten dat het beter voor u was om Pakistan te verlaten. Op 1 oktober 2008 vertrok u via Quetta uit Pakistan. Via Iran, Istanbul, Griekenland en Italië kwam u rond 15 november in België aan waar u op 18 november 2008 uw asielaanvraag deed. Ter ondersteuning van uw asiel aanvraag legde u diploma's neer. Vijf dagen na het gehoor legde u nog een kopie van een "FIR" (First Information Report) en een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart voor.

Over de gegrondheid van de zaak

2. Verzoeker roept een schending in van "artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951", van "artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet" en tenslotte van "artikel 3 EVRM".

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de status van vluchteling

3. Verzoeker legt geen originele identiteitskaart met foto neer. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. De Raad hecht geen geloof aan kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker legt slechts kopieën van diploma's neer en een onleesbare kopie van een identiteitskaart. Het diploma van 30 juni 2000 is overigens duidelijk vervalst. Immers ook een niet-geoefend oog kan merken dat de foto er achteraf werd opgezet aangezien de stempel op de foto niet doorloopt op het document. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit en het neerleggen van een manifest vervalst stuk tast op fundamentele wijze verzoekers geloofwaardigheid aan.

3.1. Verzoeker beperkt zich grotendeels tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas en tot het betwisten van het oordeel van het CGVS, zonder deze echter te weerleggen. Er wordt dusdanig géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de Commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Zo geeft verzoeker geen verklaring waarom hij geen begin van bewijs neerlegt van de klachten die tegen hem zijn ingediend, terwijl uit informatie in het administratief dossier blijkt dat kopieën van deze aanklachten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Pakistan en hij wel in staat blijkt te zijn de FIR voor te leggen van de klacht tegen de broer van zijn vriendin. Voorts weerlegt verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden niet tussen zijn verklaringen en de inhoud van de aangebrachte FIR, derhalve blijven deze staande.

3.2. Verzoekers bewering dat hij "geen afdoende verklaring zou hebben afgelegd omtrent zijn afkomst uit Pakistan" berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing daar zijn nationaliteit door het

CGVS niet betwijfeld wordt. Daarentegen wijst het CGVS op verzoekers onwetendheid met betrekking tot de Ahmadija-gemeenschap. Een "*hoge stressfactor*" kan hoe dan ook bezwarend als argument weerhouden worden voor zijn onwetendheid omtrent de sociale omgang met een meisje uit de minderheidsgodsdienst en dat aan de basis lag van de familiale problemen, zijn ingeroepen asielmotieven en van determinerende invloed geweest zijn op verzoekers verdere leven. Aangezien verzoeker geen minimale toelichtingen kan geven en uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij de minderheidspositie van de Ahmadija niet kent, komen deze dan ook verzonnen voor.

3.3. Verzoeker toont tenslotte ook niet aan dat hij geen bescherming zou kunnen genieten van de Pakistaanse autoriteiten. Het CGVS stelt hieromtrent terecht dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker "*als soenniet die politiek niet actief was en voorheen nooit problemen met de Pakistaanse autoriteiten heeft gekend, van hogere Pakistaanse autoriteiten geen bescherming zou kunnen krijgen tegen de ahmadi-gemeenschap*". Verzoekers beweringen zijn niet onderbouwd en tonen opnieuw aan dat verzoeker de sociale positie van de Ahmadya tegenover de Soennitische gemeenschap niet kent.

3.4. Verzoeker maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat zijn vervolging in nexu staat met in één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Dit klemmt temeer nu de door verzoeker aangehaalde feiten, met name drugsbezit, ontvoering en verboden wapenbezit in wezen gemeenrechtelijk van aard zijn en de feiten die aan deze vermeende valse beschuldigingen ten grondslag liggen van interfamiliale aard zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een eventuele gerechtelijke vervolging tevens een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag kan uitmaken.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming

3.6. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij roept een schending in van artikel 3 EVRM en stelt dat het veiligheidsniveau in Pakistan nog steeds "*zeer zorgwekkend is*", dat alle reizen worden afgeraden omwille van de onrusten. Dat er bijkomend gevaar is voor terroristische aanslagen en individuele acties en dat de spanningen tussen verschillende bevolkingsgroepen groot blijft.

3.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.8. Daar gelaten het feit dat verzoeker geen objectieve elementen neerlegt over de "*zeer recentelijk ingewonnen informatie aangaande de veiligheidssituatie in Pakistan*" volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480) .

3.9. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont niet aan in de negatieve aandacht te staan van zijn overheid en zijn asielaanvraag komt verzonnen en bedrieglijk voor. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

3.10. Verzoeker vraagt de vernietiging, minstens de schorsing van de bestreden beslissing, maar duidt niet aan welke elementen ontbreken of welke feiten niet onderzocht werden zodat de Raad niet tot een conclusie kan komen. Wat de vraag tot schorsing betreft, mist deze juridische grondslag daar een procedure in volle rechtsmacht van rechtswege de bestreden beslissing schorst zoals bepaald wordt in artikel 39/70 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 juni 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK